

[Annette Just]

met op på de særregler, vi i forvejen har, så går det nok.

Vi synes, det er en anelse foragteligt, at SF, som i den grad gik ud og stadig væk siger: Vi kan ikke sende den samme traktat til folkeafstemning én gang til, dog har SF været – så vidt jeg forstår – hovedmotoren i tilblivelsen af det såkaldte nationale kompromis. For det har ikke fjernet ånden fra Unionen. Det har ikke fjernet fornemmelsen af, at man siger, at dette er det første og det vigtigste skridt for at sikre den fælles europæiske union.

Så er der nogle, der siger: Jamen der står ikke »føderal« mere. Det gør der faktisk på den ene eller den anden måde. Hvad er det da, Fremskridtspartiet har så meget imod? Det er vi også blevet spurgt om mange gange her i dag, og nu har jeg endelig i hvert fald 10 minutter til at prøve at svare på noget af det.

Lad mig starte med, hvad vi føler er det vigtigste for enten en nation eller en union. Det er at have en fælles – finanslov, hedder det herhjemme. Når vi taler EF, kalder man det for Delors 2-rapport eller budgetforhandling, eller hvad man nu kan finde på.

Lad mig nu få lov at kalde det for unionsfinansloven, som vi altså principielt sagde nej til den 2. juni. Ikke desto mindre er Folketinget vidende om, at der i Markedsudvalget stadig væk arbejdes med unionsfinansloven. Selv om den tidligere finansminister kæmpede en brav kamp for, at det ikke skulle blive hele 17 pct., denne unionsfinanslov skulle stige, men kun 12-12½ pct., er det stadig væk en uhyrlig stor sum penge, der er tale om. Der er tale om en unionsfinanslov på 550 mia. kr., og det siger de syv partier er helt fint. Der er nogle partier, der siger, at de hellere vil have lidt mere, og Europa-Parlamentet er helt vildt for at sætte den yderligere op. Hvor er de, der før gik så helhjertet ind for, at vi ikke skulle have denne union? De siger: Lad os endelig få mere på budgettet for unionsfinansloven. Det synes vi er forkasteligt. Vi synes, det er forkasteligt, at man taler om så kraftige stigninger, samtidig med at man ved, at hele EF's bruttonationalprodukt maksimalt kan stige med 1½-2 pct. næste år.

Det er altså yderligere skatter, som et flertal i dette Folketing pålægger den danske befolkning, som sagde nej til Unionen. Der må være nogle, der har glemt, hvad et nej betyder. Det

betyder, at man ikke vil være med, hvilket også betyder, at man ikke vil være med til den form for finansiering over EF-midler. Der er selvfølgelig nogle i SF, der kan hovere lidt over, at Fremskridtspartiet ikke vil være solidarisk. Jo, vi vil gerne være solidariske med det flertal i den danske befolkning, der sagde nej til den slags ting.

Derfor siger vi også nej til Samhørighedsfonden på 10 mia. ecu, dvs. små 800 mia. kr., over en 5-årig periode, som man altså nu skal have igennem med Unionstraktaten. Samhørighedsfonden har jeg netop draget frem, fordi det er den eneste, der udelukkende står i Unionstraktaten. Vi er vel vidende om, at Strukturfondene også står dér, men de står også i Romtraktaten. Men vi er også vidende om, hvad vi fik at vide på det sidste møde, vi havde, da Markedsudvalget var nede at besøge EF-kommissær Henning Christophersen i Bruxelles, hvor han sagde, at Strukturfondene skal forøges med 70-80 pct. For at glæde hr. Gade tilføjede man: Men i øvrigt kan man jo så sige, at disse Strukturfonde skal have lidt miljøkonsekvens. SF er altid glade og hopper på den, bare der står noget om miljøet, ligegyldigt hvad det er for en form for miljø.

Fremskridtspartiet går også imod de intentioner, der ligger i den sociale dimension. Vi ved udmærket godt, at den sociale dimension også indgår i det indre marked, men vi ved også – og det har vi lagt stor vægt på, også i valgkampen med hr. Gade – at der sker en udvidelse af beføjelserne i den sociale dimension i Maastrichttraktaten. Hvis hr. Gade tror, at det kun er Fremskridtspartiet, der anlægger den vurdering, må jeg sige, at i hvert fald hvis man læser de spanske og portugisiske og i øvrigt også de græske papirer, som vi har fået tilsendt i Markedsudvalget, vil man kunne læse sig til, at netop de lande også ser den sociale dimension som et væsentligt og brugbart område for de sydeuropæiske lande, når Maastrichttraktaten er gået igennem.

Sagt på en anden måde: Hele unionstanken, hvorefter vi skal være solidariske med hinanden, mand for mand fra nord til syd, fra øst til vest, er ikke Fremskridtspartiets livret. Vi tænker på de mennesker, der er bosiddende i Danmark, og ønsker primært at hjælpe dem. Vi går ind for EF, vi går ind for den frie handel, og vi går ind for fri markedsøkonomi; det har SF ik-